

panton

STEREO
11 0587
H

POUTNÍK

Několik dní před tím, než v plné síle a tvůrčí dispozici oslavil své padesátiny, dočkal se významný český koncertní a operní pěvec Jan Soumar (nar. 16. května 1926) oficiálního ocenění své dlouholeté umělecké práce: byl jmenován zasloužilým umělcem. Jeho cesta ke zpěvu nebyla cestou k profesi, nýbrž cestou k naplnění životního poslání. Povoláním byl totiž Jan Soumar původně kvalifikovaným elektrotechnikem; do válečného roku 1943 byla mu hudba jen koníčkem, z něhož se teprve poté, co přesídlil do Prahy, stala hlavní náplň života. Tehdy sedmnáctiletý mladík disponoval sice jen nejzákladnějším hudebním vzděláním, získaným v rodných Prachaticích a pak ve Vlachově Březí, ale jeho bohatý hlasový fond otevřel mu cestu do Pěveckého sboru československého rozhlasu v Praze. Cílevědomě doplnil své odborné pěvecké školení pětiletým studiem u Václ. Pospíšilíka, Z. Knittla a H. Grábové: to už byl v rozhlasovém sboru sólistou a jeho výkony slibovaly mnoho do budoucna; jeho sytý, ve všech polohách znělý a velký tónový rozsah postihující baryton byl v potřebné míře vybaven spolehlivou pěveckou technikou, perfektní artikulací a smyslem pro dokonale muzikantské frázování i stavbu. Navíc měl — jak se brzy potvrdilo — Jan Soumar mnohostranný talent pro dráhu operního pěvce, schopnosti komediální a pohybové, ale i tvárnost, potřebnou pro interpretaci komorní písňové tvorby. To, čím ho příroda štědře obdarila, bylo by ovšem jen zapadlou hřivnou, kdyby nebylo Soumarovy až neuvěřitelné houževnatosti; někdy se v průběhu jeho pěvecké kariéry dokonce zdálo, že snad Soumar jakoby až marnotratně plýtval svými schopnostmi, když se postupně chápal úkolů slohově tak různorodých. V neobyčejně barevné obsahové paletě zmocňoval se tak Jan Soumar postupně jak operních rolí, tak třeba i klasických a soudobých koncertních písní, ale také písní estrádních, tanečních apod. O šíři jeho záběru svědčí ostatně i celé Soumarovo curriculum vitae: v roce 1958 vstoupil do svazku tehdejšího Burianova D 34; když byla operní scéna Děčka zrušena, chopil se Jan Soumar energicky doslova všech příležitostí, které mu pro léta 1960—1965 nabídlo sólistické angažmá v opeře libereckého Divadla F. X. Šaldy, a bezpečně ovládl v krátkém časovém období pouhých šesti divadelních sezon početnou řadu rolí. Připojíme-li k tomu ještě Soumarův častý zájem o interpretaci klasické i soudobé písňové tvorby (často realizovaný ve vzorné spolupráci s pěvkyní Vlastou Mlejnkovou, která se v roce 1951 stala jeho ženou), jeho ojedinělou schopnost věčně a technicky perfektně podat i skladby zábavné hudby (třeba Winklerovu Pijáckou, která je přímo prototypem Soumarova zralého charakterizačního umění), jeho pochopení pro osobité požadavky masových písní (vzpomeňme tu třeba Drejslovu „Ve jménu Jana Žižky“ či Seidlovu píseň „Setkání“) či zase komorně laděných šansonů, máme před sebou portrét umělce, kterého mnohostrannost nejen nezabavila osobnosti, ale naopak mu zajistila tvůrčí profil na výsost svérázný.

Do jisté míry postihuje tuto skutečnost i výběr skladeb, zachycených v podání Jana Soumara na této profilové desce. Jen do jisté míry proto, že se sem ani při nejlepší vůli nemohlo zdaleka vejít všechno, co Jan Soumar za třiatřicet let svého pěveckého působení v tak úctyhodné šíři zvládl.

I při nezbytném výběrovém omezení zachycuje tedy tato deska alespoň ve zkratce osobnostní profil pěvce, kterého doslova každý nový úkol nadále inspiruje k dalšímu vypětí sil; dnes už to platí i o jeho nesmírně záslužné činnosti pedagogické, které se věnuje od roku 1969.

Strana 1

1. Ruggiero Leoncavallo
Zdeněk Knittl
MATINATTA
3'09"
2. Zdeněk Fibich
Robert Burns
MÁ DÍVENKA JAK RŮŽE
1'48"
3. Edvard Grieg
Ladislav Horák
Jaroslav Pokorný
TYS LÁSKA MÁ
1'49"
4. Antonín Dvořák
Adolf Heyduk
KDYŽ MNE STARÁ MATKA
z cyklu „Cikánské melodie“
2'17"
5. Bedřich Smetana
Vítězslav Hálek
Z SVÝCH PÍSNÍ TRŮN
TI UDELÁM
z cyklu „Večerní písně“
1'35"
6. jihočeská lidová
upravil Harry Macourek
TALINSKÝ RYBNÍK
3'45"
7. Franz Schubert
Zdeněk Knittl
POUTNÍK
3'38"

Strana 2

1. Gerhard Winkler
Jaroslav Khun
PIJÁCKÁ
2'57"
2. Jerome Kern
Jiří Joran
MISSISSIPPI
3'11"
3. Rudolf Friml
Jan Červenka
ZA TICHÝCH NOCÍ
z cyklu
„Závišovy písně“
2'43"
4. Vasilij Solovjev Sedoj
Milan Jariš
VEČERY POD MOSKVCU
2'30"
5. Rudolf Piskáček
Emanuel Brožík
TULÁCKÁ
4'46"
6. Alois Palouček
Eliška Pomajzlová
MÁ ZEMĚ ZPÍVÁ
3'32"

zpívá
zasloužilý umělec
**JAN
SOUMAR**

sbor
Pavla Kühna
(3. 4/2)

hraje
Filmový symfonický orchestr,
nositel vyznamenání
„Za vynikající práci“, řídí
Milivoj Uzelac

Aranžmá :

Harry Macourek (1, 3, 4/1; 3, 4, 5/2),
Jan Frýda (2, 7/1),
Milivoj Uzelac (5/1),
František Živný (1, 2/2),
Alois Palouček (6/2)

Nahráno ve studiu FISYO, Praha 1976
Hudební režie: Harry Macourek
Zvuková režie: Vladimír Štěpánek

Cover ©
Aleš Striegl
1976
Photos ©
Pavel Hokynek
1976
Sleevenote ©
Petar Zapletal
1976
Panton
Říční 12
Praha 1